

Но твойтъ поменъ вѣчно милъ
За насъ остава и слѣдъ гроба.

Бързи жестокото време,
И вѣне ибжнийтъ тріантафилъ;
Кипарисътъ единъ стои
До гроба тихъ и неповнѣжлъ.

ГЛАВА 9.

Какво пострада Иона.

Когато нѣкоп отъ множеството останяхъ за да впуснѣтъ отъ погребалната транеца заедно съ свещеницитъ, Иона придружена отъ слугинитъ си отиваше тѣжна и прискърбна у дома си. Слѣдъ като принесе и послѣдната дань на паметъта на брата си, и умѣтъ ѝ са разведри колкогодѣ отъ легаргіята на скърбѣта, тя поченъ вече да мисли за годеника си и за страшното противъ него обвиненіе. Ти не можеше, както казахмы, нито за една минута да повѣрва невѣроятната клевета, но, като свързе голѣмы подозрѣнія срѣщо Арбака, осѣщаше че бѣ длѣжна за оправданіе на честъта на годеника си и ради помена на брата си да съобши на Претора собственитъ си подозрѣнія колкото и да бѣхъ тѣ сумнителны. Като испыта слугинитъ които, както понапредъ казахмы, отъ уваженіе къмъ чрезмѣрната ѝ скърбъ, помисляхъ да не ѝ откриватъ състояніето на Главка, научи са, че той былъ пострададъ понапредъ отъ опасно премежде, а сега са намѣрвалъ подъ съдъ въ къщата на Салустія докато са назначи деньтъ на съдбата му.

«Богове, спасете го! извика тя. Но какъ можихъ да го забравѣмъ до тѣзи минута? да не вѣрва той че го отбѣгвамъ? не трѣба да са мажъ вече, нека му отдамъ длѣжното оправданіе, нека го научи свѣтътъ че азъ, най близката роднина на убития, вѣрвамъ че Главкъ е свършено невиненъ отъ тѣзи кръвъ. Нека побързамъ! нека побързамъ да го утѣшъ, да го насържъ! и ако не ма повѣрватъ, ако не сподѣлжтъ убѣжденіето ми, ако са осжди на затченіе или на смъртъ, искамъ да бѣдъ причастна на неговото осждаване.»

И вѣрвеше тя ибкакъ машинално, замислена, и безъ да съзнава кѣдѣ отива, като искаше ту да срѣшне Претора, ту да са управи къмъ къщата на Главка. Въ туй време тя преминъ градскитъ